

Jestli chcete, abych se na vaše projekty nikdy nepodíval, stačí k tomu jedna jediná věc – požádat o to během rozhovoru, který se měl týkat něčeho úplně jiného.

Lidi jsou neskutečně drzí.

Na první pohled si všichni nejspíš myslí, že vedu dokonalý život, že mi svět leží u nohou, že jsem pohledný chlap s hromadou peněz, který pořádá ty nejlepší večírky v Beverly Hills, a ženy mi padají k nohám, kamkoli se hnu.

Jsem synem jednoho z nejslavnějších hollywoodských producentů, a tak si všechny tyhle začínající hvězdičky myslí, že pro ně představuju přímou linku ke Sterlingu McNamarovi.

Nejspíš to vypadá, jako bych měl všechno, co bych si mohl přát, protože bydlím sám v domě za deset milionů dolarů, za jehož prosklenými stěnami se rozprostírá výhled na hory. Lidé si však neuvědomují, jak dokáže unavit, že ve vás nikdo nevidí toho, kým jste, jenom to, co vlastníte, nebo jakými konexemi se můžete ohánět. Neskutečně to unavuje. A upřímně se v poslední době vážně *nudím* – nudí mě život. Když před vámi všechno přistane na stříbrném podnosu, není za čím se hnát, ani na co se těšit.

Ne že bych si necenil všeho, čeho se mi kdy dostalo. Mám skvělou práci v otcově studiu. Tátu miluju a obdivuju, jak tvrdě dřel, aby to dotáhl tam, kde je. Zároveň mi to však občas připadá jako prokletí, stín, z kterého nedokážu vystoupit. A často uvažuju, jestli by mi nebylo líp někde daleko, bez příležitostí, které se přede mě samy vrhají. Jestli bych se neměl odstěhovat a začít od nuly. Nemohl bych to však tátovi udělat. Odjakživa předpokládá, že jednoho dne nastoupím na jeho místo. K tomu vždycky směřoval. Na tom taky

zakládá všechna svá obchodní rozhodnutí – aby mi zajistil místo a připravil mě na den, kdy nakonec odstoupí. Jsem jeho jediné dítě.

Taky je pro mě těžké si představit, že bych se té příležitosti sám vzdal, proto jsem se s tímhle scénářem ztotožnil.

Můj dům páchl alkoholem a kolínskou. Rozhlédl jsem se po asi padesátce lidí, kteří se shromáždili v mém obýváku, především šlo o polonahé ženy a muže, kteří se s nimi chtěli vyspat.

Co je to za lidi?

Ze všech přítomných jsem znal jménem možná tak tři. Všichni ostatní přišli kvůli chlastu zdarma, a než večírek skončí, polovina z nich se bude zlitá pod obraz povalovat u bazénu nebo odpadne v obýváku, dokud je moje hospodyně Lorena nevykopne s pomocí – a teď dobře poslouchajte – kravského zvonce.

Není nic vtipnějšího než z pohodlí postele poslouchat, jak vyzvání na ten krám a španělsky řve na poslední hosty: „*Larguense de mi casa!*“

Lorena je neskutečně vtipná a je jí ukradené, co si o ní lidi myslí. Je droboučká, ale nechtějte jí zkřížit cestu. Pracuje tu sice coby hospodyně, ale ve skutečnosti se stará o celý dům. Svoji roli bere velmi vážně. A já si moc cením toho, jak o něj pečuje.

Vyšel jsem z přelidněného obývacího pokoje. Chtěl jsem si dojít pro pivo, které skladuju v ledničce, a ne v baru. Místo toho jsem ale kuchyň minul a zamířil rovnou do ložnice.

Zabouchnul jsem za sebou dveře a vydechl úlevou. Zvuky večírku teď zněly tlumeně, sotva slyšitelně.

Ticho a klid.

Tohle.

Přesně tohle jsem potřeboval.